

dovali svého velkého Kapitána dovnitř. Je ovšem podstatné, abychom ho následovali. Je-li tomu tak, můžete se zeptat, jaký praktický dopad tedy mají všechny spekulace, jimž jsem zde popustil uzdu? Mohu pomyslet přinejmenším na jeden. Může být, že každý přemýšlí příliš o své vlastní pozdější slávě. Ale možná zřídka a

steží přemýšlí do hloubky o slávě svého bližního. Na má záda by měla být denně nakládána váha, tíha či břímě slávy mého bližního, břímě tak těžké, že je dokáže unést jen pokora, kdežto hřbety pyšných se pod ním zlomí. Je velice závažné žít ve společnosti budoucích bohů a bohyň a připomínat si, že i ta nejnudnější a nejméně zajímavá osoba, s níž rozmlouváte dnes a v této chvíli, se jednoho dne může stát bytostí hodnou uctívání. Mohla by ovšem také vzbudit hrůzu či zkázu, s jakou se nyní setkáváte, pokud vůbec, jen v děsivém snu. Po celý den si vzájemně pomáháme k dosažení jednoho či druhého cíle. A právě ve světle těchto ohromujících možností bychom měli vést všechna vzájemná jednání s úctou a obezřelostí, jaká jim náleží, v jejich světle bychom měli uzavírat přátelství, prokazovat lásku, hrát všechny hry a provádět všechnu politiku. Neexistují žádní obyčejní lidé. Nikdy nemluvíte s pouhými smrtelníky. Národy, kultury, umění, civilizace ty všechny jsou smrtelné a jejich život ve srovnání s naším jepičí. Ale žertujeme a spolupracujeme s nesmrtelnými bytostmi, ženíme se a vdáváme za nesmrtelníky, kritizujeme a vykořisťujeme ty, kteří jsou nesmrtelnými děsivými lidmi či neskonale drahocennými klenoty. Neznamena to, že máme být ustavičně vážní. Musíme se i pobavit. Ale naše veselí musí být toho druhu (neboť to je vpravdě ten nejveselejší druh), jaký existuje mezi lidmi, kteří berou jeden druhého od začátku vážně, tedy bez uštěpačnosti, bez nadřazenosti, bez drzosti. A naše dobrosrdečnost musí být skutečně vzácnou láskou, hluboce vnímavou vůči hříchům, ale láskyplnou k hříšníkovu - nemá tedy být pouhou snášenlivostí nebo shovívavostí, která paroduje lásku stejně jako uštěpačnost paroduje veselí. Vedle Nejsvětější Svátosti je váš bližní to nejsvětější, co můžete vnímat svými smysly. Je téměř stejně svatý jako ona, neboť v bližním se skutečně skrývá Kristus vere latitat - Kristus Oslavitel a Oslavený, Sláva sama.

C. S. Lewis – *Přípítek zkušného d'ábla a jiné eseje*

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz

Prameny, odkazy

Daniel J. Harrington – Evangelium podle Matouše – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Matouše; Petr Karas – Boží slovo na každý den; Angelo Scarano – www.pastorace.cz; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz; Misál na každý den liturgického roku

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti. Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

Další texty v týdnu

Po: Dan 7,9-10.13-14; Jan 1,47-51

Út: Job 3,1-3.11-17.20-23; Lk 9,51-56

St: Job 9,1-12.14-16; Lk 9,57-62

Čt: Ex 23,20-23a; Mt 18,1-5.10

Pá: Job 38,1.12-21;40,3-5; Lk 10,13-16

So: Job 42,1-3.5-6.12-16; Lk 10,17-24

Slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona národa 28. září 2014

²⁴Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. ²⁵Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. ²⁶Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? ²⁷Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

Mt 16,24-27

Úvod k meditaci

Bůh od nás nevyžaduje tolik a tolik z našeho času, tolik a tolik procent z našeho majetku, ale chce nás. Je třeba, aby naše sebe prosazující se vůle ustoupila a udělala místo pro Něho. Je třeba trénovat každé ráno, tento úkon odevzdání se. Pokud denně nabídneme vše co jsme Pánu, nemůže něco zůstat „naše“, kam ho nepustíme. Pán ve své lásce žádá všechno. Pokud ztratíme náš život, tak je celkem jedno jakým to bylo způsobem.

Výklad biblického textu:

Kontext: Dnešní text bychom mohli srovnat s podobnými úryvky Markova a Lukášova evangelia (Mk 8,34 – 9,1; Lk 9, 23-27). V porovnání s Markem se u Matouše ukazuje posun v okruhu posluchačů, kterým jsou Ježíšova slova určena. Pro Marka jsou jimi *zástupy*, kdežto u Matouše svěruje Ježíš tato slova svým *učedníkům*.

24 Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě: *Zapřít se* zde není chápáno jako opovržení sebou nebo ztráta vlastní hrdosti a cti, ale je to podmínka pro následování Ježíšovy cesty. My dnes pod slovem *kříž* vnímáme jen všechny možné těžkosti, trable, nepříjemné povinnosti, nemoci atd. Tento význam je běžný v době dnešní, ale ne v té novozákonní. Tam je *kříž* obrazem hanby, osamocení, vyloučení ze společenství, vedoucí až k potupné smrti. Už samotné slovo *kříž* vyvolávalo takový úděs, že řečník Cicero řekl, že má být daleko od rtů římských občanů. Díky Novému zákonu nabývá slovo *kříž* ještě dalšího významu: přijmout kříž znamená především darovat svůj život druhým a přijmout za svoje Ježíšovo poslání ve prospěch Božího království, což nás někdy může vést k nepochopení druhými, k vážným těžkostem při ocenění ve společnosti, k vyloučení od druhých. Někdy jde dokonce o mučednictví.

Týden
s Božím
slovem

1. čtení:

Mdr 6,9-21

2. čtení:

1 Petr 1,3-6;

2,21b-24

Evangelium:

Mt 16,24-27

Srovnání:

Mk 8,34-9,1;

Lk 9,23-27;

Mt 10,38;

Lk 14,27;

Mt 10,39;

Lk 17,33;

Jan 12,25;

Zl 49,9;

Zl 62,13;

Jer 17,10;

Mt 25,31-32;

Řím 2,6;

Zj 22,12

25 Nebot' kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho: Člověk touží po záchraně života, což je přirozené; snadno se ale může stát, že při starosti o vlastní život, o vlastní zabezpečení a jistoty vyřadí ze hry své poslání a skutečné principy evangelia.

K tématu

Svatý Pavel, který píše křesťanům do Říma, říká: „Nepřizpůsobujte se už tomuto světu – nevstupujte do myšlenkových schémat tohoto světa – ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží (Řím 12,2).“

My křesťané totiž žijeme ve světě, plně vsazeni do společenské a kulturní reality naší doby, což je nakonec správně; ale nese to s sebou riziko, že se staneme „světskými“, riziko, že naše „sůl ztratí chuť“, jak by řekl Ježíš (srov. Mt 5,13), tedy že se křesťan „rozředí“, že ztratí novost, kterou dostává od Pána a od Duchu svatého. Mělo by to naopak být přesně obráceně: když síla evangelia zůstane v křesťanech živá, dokáže proměnit „kritéria úsudku, určující hodnoty, body zájmu, myšlenkové směry, prameny inspirace a životní příklady“ (Pavel VI., Evangelii nuntiandi, 19). Je smutné potkávat „rozředěné“ křesťany, kteří jsou jako víno nastavované vodou, na nichž není poznat, jestli jsou křesťany nebo lidmi tohoto světa, tak jako u naředěného vína není jasné, jestli je to víno nebo voda! Je smutné potkávat křesťany, kteří přestali být solí země, a víme, že když sůl ztratí chuť, k ničemu se nehodí. Jejich sůl ztratila slanost, protože se vydali napospas duchu tohoto světa a stali se světskými lidmi.

Proto je potřeba se neustále obnovovat tím, že z evangelia čerpáme životní mízu. Jak se to dá prakticky udělat? Především četbou a rozjímáním evangelia každý den, takže Ježíšovo slovo bude stále přítomno v našem životě. Pamatujte si: velmi vám pomůže, když budete nosit evangelium stále u sebe, malé vydání evangelia, které se vejde do kapsy nebo do kabelky, a budete z něho číst každý den jeden úryvek. Stále s evangeliem (v kapse) znamená nosit s sebou stále Boží slovo a mít možnost si ho přečíst. Také jít na mši každou neděli, kde se setkáváme s Pánem uprostřed společenství, nasloucháme jeho slovu a přijímáme eucharistii, která nás spojuje s Ním a navzájem mezi sebou; a pak jsou pro duchovní obnovu velmi důležité dny duchovní rekolekce a duchovních cvičení. Nezapomeňte tedy (na tyto tři věci): Evangelium, eucharistie a modlitba. Díky těmto darům našeho Pána se můžeme obnovovat ne podle světa, ale podle Krista, a následovat ho na jeho cestě, na cestě „ztráty vlastního života“, abychom jej znova získali (v. 25). „Ztratit svůj život“ ve smyslu darovat ho, obětovat ho z lásky a v lásce – což s sebou přináší oběť i kříž – abychom jej získali znova očistěný, osvobozený od sobectví a od hypotéky smrti, plný věčnosti.

Panna Maria kráčí po této cestě vždy pře námi; nechme se jí vést a doprovázet.

Papež František před Anděl Páně 31. 8. 2014

Břímě slávy

Kdybyste se dnes zeptali dvaceti hodných lidí, co považují za nejvyšší ctnost, devatenáct z nich by odpovědělo, že za ni považují nesobeckost. Kdybyste se však na totéž vyptávali téměř kteréhokoliv z dávných velkých křesťanů, odpověděl by, že nejvyšší ctností je láska. Chápete, co se stalo? Pozitivní výraz nahradil výraz negativní. Tento posun má daleko větší než jen filosofický význam. Negativní idea nesobeckosti už v sobě nenese jako prvotní podnět zajištění věcí pro ostatní, ale naši vlastní schopnost obejít se bez nich. Jako by důležitým bodem bylo naše odříkání, a ne štěstí ostatních. Mám za to, že toto se nerovná křesťanské ctnosti lásky. Nový zákon mluví hodně o sebezapírání, ale nemluví o něm jako o konečném cíli. Ukládá se nám ovšem, abychom zapřeli sebe sama, brali na sebe své kříže a tak následovali Krista; téměř každý popis toho, čeho nejvyššího dosáhneme, když to opravdu učiníme, se odvolává na přání. Ve většině moderních myslí číhá dojem, že přát si své vlastní dobro a chtít se z něho opravdu radovat je něco špatného. Já však předkládám názor, že tento sklon není součástí křesťanské víry, že se do ní vplížil z Kanta a od stoiků. Vskutku, když uvažujeme beze studu o slibech odměn a o závratné povaze odměn příslibovaných v evangeliích, zdálo by se, že náš Pán shledává naše přání ani ne příliš silnými, jako spíše příliš slabými. Jsme polovičatá, vlašná stvoření, posedlá pitím a sexem a ctižádostí, zatímco se nám nabízí nekonečná radost. Jsme jako nevšimavé, nevědomé dítě, které si raději plácá bábovičky z bláta v chudinské čtvrti, protože si nedovede představit, co znamená nabídka prázdnin u moře. Až příliš snadno se uspokojíme.

Nesmí nás obtěžovat tvrzení nevěřících, že právě tyto přísliby odměn dělají ze života křesťana námezdný vztah. Jsou různé druhy odměny. Existuje odměna, která nemá pražádné přirozené spojení s věcmi, které děláte, abyste si ji zasloužili, a nijak nesouvisí s přáním, jež by mělo ty věci provázet. Peníze nejsou přirozenou odměnou za lásku. Proto také označujeme muže, který si bere ženu kvůli jejímu věnu a jmění, za ziskuchtivce. Manželství je přece náležitou odměnou pro toho, kdo opravdu miluje, a ten, kdo po něm touží, není ziskuchtivý. Generál, který bojuje jen proto, aby byl povýšen do šlechtického stavu, je ziskuchtivý. Generál, který bojuje ze všech sil za spravedlivé vítězství, ziskuchtivý není, protože vítězství v boji je pro něho náležitou odměnou, právě tak jako manželství je náležitou odměnou lásky. Spravedlivé odměny nejsou pouhým přívazkem činnosti, za kterou se udělují, ale jen vyvrcholením samotné činnosti.

Celý člověk má pít blaho z pramene radosti. Jak řekl svatý Augustin, okouzlení spasené duše bude „přetékat“ do oslaveného těla. Ve světle našich nynějších omezených a pokažených chutí si nemůžeme ani představit torrens voluptatis, tuto záplavu rozkoše, a každého co nejvážněji varuji, aby to nezkoušel. Ale musím se o ní zmínit, abych vytlačil myšlenky ještě víc zavádějící, myšlenky, že to, co je spaseno, je pouhý duch nebo že vzkrísené tělo žije v tupé necitlivosti. Tělo bylo učiněno pro Pána, takže tyto tísnivé představy jsou nepřesné.

Až do té doby ovšem kříž předchází korunu a zítra je pondělní ráno. V nelítostných zdech světa se nám rozevřela štěrbina a my jsme pozváni, abychom násle-